

In *High Dive*, een compositieopdracht van November Music, gaan componist **Morris Kliphuis** en tekstschrijver Lucky Fonz III op zoek naar pure onbevangenheid.

door NICOLINE BAARTMAN

Inzoomen op magische plukjes

Morris Kliphuis

‘Je zou het een kamerorkestlied-cyclus kunnen noemen,’ zegt Morris Kliphuis over zijn nieuwe compositie *High Dive*. Met elf mensen staan ze straks op het podium: een bandbezetting (zang, bas, drums, piano, synthesizers) aangevuld met zijn eigen hoorn, drie houtblazers en drie strijkers. ‘Kleurrijk en caleidoscopisch’ is wat hem voor ogen staat, zegt de Nederlandse componist en hoornist aan de telefoon vanuit Berlijn, waar hij woont met zijn Duitse vriendin en hun peuterzoon. Naast het ritmische van popmuziek - ‘een groove, verschuivende patronen’ - wil hij veel ruimte voor kleine details: ‘plukjes van snaren, ruisklanken van de fluit’. Maar laten we vooral niet doen alsof *High Dive* vooral zijn werk is. Zelfs

het componeren is min of meer een ‘groepsproces’, organisch zoals in popmuziek. Kliphuis doelt niet alleen op de inspirerende samenwerking met tekstschrijver Lucky Fonz III (alias van Otto Wichers), maar ook met de musici die hem tijdens de repetities op andere gedachten of nieuwe invallen kunnen brengen. In dit geval: folkzangeres Pitou, ensemble Stargaze en drummer Remco Menting.

High Dive is de opvolger van *The Secret Diary of Nora Plain*, de lied-cyclus voor strijkkwartet, zang en slagwerk, eveneens met Lucky Fonz III als tekstschrijver, die in 2017 tijdens November Music zijn wereldpremière beleefde. Thematisch is het een regelrechte tegenpool. Waar ‘Nora Plain’ de

kille surveillancemaatschappij als onderwerp had, is pure onbevangenheid nu het thema. Vandaar de zoektocht van de componist naar veelkleurigheid in al zijn schitteringen en schakeringen. ‘We willen in *High Dive* inzoomen op kleine dingen waar je makkelijk aan voorbijgaat, en de magie en het mystieke ervan - iedereen is maar druk, druk, druk. Otto schrijft bijvoorbeeld over hoe wonderlijk het is dat je overdag de maan kunt zien, of hoe je in de vorm van een enkel blad de hele boom met vertakkingen kunt herkennen,’ aldus Kliphuis.

Voor hem is het nu vooral de kunst zichzelf toe te staan ‘rare dingen te doen’. ‘Componeren is in principe geen onbevangen proces. Je kunt niet zonder de techniek, het resultaat is altijd inkt op papier, stug en definitief, en je bent geneigd jezelf censuur op te leggen omdat je zoveel kanten op kunt. Ik bedoel: je houdt rekening met wat volgens de professionele maatstaven acceptabel of indrukwekkend is. Nu probeer ik juist vast te houden aan de puurste uitdrukking die ik voel voor een bepaald idee, zonder te weten waarom. Maar dat is voor mij sowieso een thema bij het componeren, merk ik nu ik ouder word. Hoe meer ik het mysterie toelaat des te beter de muziek.’

